

מִשְׁרֵיתָהּ תַּעֲדִי וְתַחֲרוּב: כָּל אֵלֶיךָ  
גְּבוּרָתָא דִּין דְּהוּא שְׁלִיט בְּעֵלְמָא  
מְמִית וְאָמַר לְאַתְּמָהּ מְחִית לְשֵׁאוּל  
וְאָף צִתִּיד לְאַסְקָא בְּחִי עֵלְמָא: יי  
מְמַסְכִּין וּמַעְתָּר מִסְפִּיל אָף מְרִים:  
מְרִים מְעַפְרָא מְסַפִּינָא מְקַלְקֵלְתָא  
מְרִים חֲשִׁיקָא לְאַתְּבוּתָהוֹן עִם  
צְדִיקָא וּבְרָבִי עֵלְמָא וְכִרְסִי  
יִקְרָא מְחִסִּין לְהוֹן אַרְי גְּדָם: יי גְּלָן  
עוֹבְדֵי בְּנֵי אֲנָשָׁא מְלָרַע אֲתַקִּין  
גִּיהֵנָם לְרִשְׁיַעְיָא וְצְדִיקָא עֲבָדִי  
רִשְׁיַעְיָא שְׂכָלִיל לְהוֹן תְּכַל: גִּוְיָת  
עֲבָדֵיהִי צְדִיקָא יִשְׂר מְגִיהֵנָם  
וְרִשְׁיַעְיָא בְּגִיהֵנָם בְּחִשְׁבָּא יִדְדָנוּן  
לְהוֹדְעָא אַרְי לֹא מִן דְּאִית בֵּיה  
חִילָא וְכִי לִיוֹם דִּינָא: יי יִתְבַר  
בְּעֵלִי דְבָבָא דְקָנְמִין לְאַבְאָשָׁא  
לְעַמִּיהָ עֲלִיהוֹן מִן שְׁמִיָּא בְּקָל רַם  
יִשְׁקִיף: יי עֲבִיד פּוֹרְעָנוֹת דִּין  
מְגוּג וּמְשַׁרְיָת עֲמִמִּין חֲטוּפִין  
דְּאִתָּן עַמִּיהָ מְסִיפֵי אַרְעָא וְיִתִּין  
תּוֹקְפָא לְמַלְכֵיהָ וּרְבִי מַלְכוּת  
מְשִׁיחִיהָ:

והתפלל חנה וקראו הכתוב תפלה ולא בנה הדברים כאלה בשם גבוהה. הנה הוא אצלי לפי שאין לפי שנה אחרי שילדה את שבואל בסכתו קבלה הכנה רבה לנבואה שלא היה לה קודם לכן ונצנצה בה רוח הקדש לא לשחחנבא בסדרנה שלמה כישעיהו וירמיהו וכו' הנביאים, וכדבורה אשה נביאה: סוכר אליה האלקים ובה בשליחותו לברקו כמו שאברהם (שופט ד' ו') הלא צוה ה' אלקי ישראל לך ומשכת בהר תבור וכו' כי חנה לא הגיעה לבעלה כזאת אבל היה ענינה מורגת המדברים ברוח הקדש כדרך ושלמה, ולכן היו דברים בהסתמי החושים ומהבחינה הזאת כנה אותם בשם תפלה ואמר ותתפלל חנה כי היו הדברים בבחינת עצמה תפלה ותחנונים לאל יתברך ופירו: טעמה הקדוש ברוך הוא את כל שאלתה ושכל הדברים אשר בקשה בתפלתה קוימו ויצאו דבריה גבואים, ומואת - הבחינה כתבו חז"ל שהיתה חנה גבוהה כמו שמונו שם גם כן דור ושלמה, ומאשר היתה תפלה כאשר הביאה שבואל בנה אל המקדש, ראוי הוא שיפורשו הדברים בעניני שבואל ומעשיו לא כמ"ל שקרה אחרי מותו כדרך וינתן.

אגואל א, א

1) ברוח נבואה ואמרת כבר שבואל ברי צתיד למהוי נביא על ישראל ביומיה יתפרקו מידא דפלטתאי ועל ידוהי יתעבדן להון נסין וגבורן בכין תקיף לפי בחולקא דיהב לי: יי ואף הימן בר יואל בר ברי שבואל דצתיד דיקום הוא וארבעת עשר בננהי למהוי אמרין בשירא על ידי גבלין וכגרין עם אמהוון ליואי לשבבא בבית מקדשא בכין רימת קרני במתנתא דמני לי: יי ואף על פורענות נשא דצתיד למהוי בפלטתאי דצתידין דיתון ארונא בעגלתא תרתא ועמיה קרפן אשמא בכין תימר כנשמתא דישראל אתפתח פומי למללא ברבון על בעלי דבני ארי חדיתי בפרקנן: על סנחריב מלכא ב

דאתור אתנביאת ואמרת דצתיד דיקס הוא וכל חילותיה על ירושלם ונס סגי יתעבד ביה תמן יפלון פגרי משרייתיה בכין יודון כל עממא אומיא ולישניא ויימרון לית דקדיש אלא: יי ארי לית בר מנד ועמד ימרון לית דתקיף אלא אלהנא: על גבוכדנצר ג מלכא דבבל אתנביאת ואמרת אתון פסדאי וכל עממא דצתידין למשלט בישראל לא תסגון למללא רבון רבון לא יפקון גדיפן מפומכון ארי אלהא ידע כולא: יי ועל כל עובדוהי מתיב דינא ואף לכו צתיד לשלמא פורענות חוביכו: על מלכות יון אתנביאת ד ואמרת קשתת דגברי יונאי יתברן ודבית חשמנאי דהוון חלשין יתעבדן להון גבורן: על בננהי דהקן אתנביאת ואמרת דהוון סבצין ד בלחמא וגאן בעותרא וסגיאין בקמונא אתמסכנו תבו לאתאגרא בלחים מוזון פומהון מרדכי ואסתר דהוון חשיכו עתרו ואתנשיו: יי מספינותהון תבו למהוי בני חורין פין ירושלם דהות קאתא עקרא צתידא דתתמלי מעם גלותהא ורומי דמליא סגי עממא יספון

אנא יואל אן אנא

4) יקטירן את החלב ובה נר הבקן. סימה נאכר שם יתהי חסות הנערים גדולה סדר לפי שאין ארון ובני זכאין בחוה ושוק אלא אחר הקטר הלבים, שנאמר י' יקטירן הבקן את החלב, ואמר כד יייהיה החוה לארץ ולבני

אנא אנא אן אנא

5) וי' והנה עתה התפללה חנה בעבור בנה ואמרה דרך תפלה: יי, יחתו מריבי שבואל, והם הפלשתים שבאו להלחם עמו ועם ישראל; בעבורו ירעם השם יתברך בשמוים; וכן היה במלחמה הראשונה שנלחם שבואל בפלישתים, שנאמר י' ירעם יי בקול גדול כיום ההוא על פלשתים ויהמם (ש"א ז' ו'). ודין שבואל אפסי ארץ - כי הוא היה הולך ממקום למקום לשפוט ישראל; ויתן השם יתברך עוז למלוכה, אשר ימליכהו שבואל ומלוך בחייו, והוא שאול, באופן שינצח אויבי ישראל. וירים השם יתברך קרן משיחו, אשר ימשחהו שבואל ולא ימלוך בו: והוא דוד, אשר רמה קרנו מאד לנגח כל אויביו, ונתנה לו המלוכה ולורשו אחריו

אנא אן

וא. ואחר שמנפן מולח האימורין ומקטירן על גבי המזבה. אבל החוה והשוק נאכל לכהנים, שנאמר כי את חוה התנופה ואת שוק התרומה (ויקרא ג' לר). ושאר השלמים נאכלים לבעלים, ואין הכהנים זוכין בחוה ושוק אלא לאחר הקטר האימורין.

אנא אנא אן אנא

6) וכן מצוי שלא נחתם נור דינן של בני עלי אלא על שנהנו בוין בקרשים וכן הוא אימר גם בשרם יקטירון את החלב ויאמר אליו האיש קטר יקטירון כיום החלב ותהי חטאת הנערים גדולה מאד (שבואל א' ב טו-יז).

אנא אן

7) אש זקן עלה והוא עטה מעיל, ולהלן כתיב, ומעיל קטן מעשה-לו אמו (ש"א ב' יט). תנא, הוא המעיל אשר בו גדל, בו גקבר, בו עלה. תנא בשם רבי נתן, פסות שיורדת עם אדם לקבורה, בו צתיד לעלות בתחית המתים, שגאמר, תתקפה קחמר חותם נ'תיצבו כמו לכוש (איוב לח יד).

אנא אן

כא וראה איזה שפע של כח נכנס בחומר ע"י המיסודות והאהבה שמשקיץ בו יוצרו, (האדם).

8

כתבי "ומעיל קטור חעשה לו אמרו" שמואל אי' בי' גייט) ואחז"ל (ילקוט שמואל רמז קל"ט) איש זקן עולה והוא עוטה מעיל, ולהלן הוא אומר ומעיל קטור חעשה לו אמרו, חנא, המעיל בו גדל, בו נקבר, בו עליה יעו"ש.

כלומר אותו מעיל שעשה לו אמר ה"לך וגדל עמו כל ימי חייו ואף במותו לא נגדר ממנו, ומצינו כענין זה בדור המדבר בכתוב "שמלחך לא בלחה מעליך", אלא שטו היו ישראל צריכים לכך, כי מניין להם בגדים חדשים במדבר, אך למה הוצרך שמואל הנביא לנס זה.

וצריך לומר כי לשמואל הי' צורך גדול במעיל זה דוקא, ונפשו היחה קשורה במעיל קטור זה, והטעם, דהנה פני הר"ק על הפסוק הזה "ומעיל קטור חעשה לו אמרו" כי לא הי' מנהגם לעטות מעיל אלא הגדולים אבל לא הקטנים, וזה מרוב אהבתה אותו עשה לו מעילי".

אח כל דמעותיה והפילוניה, אח כל אהבתה וכל לכה נהנה חנה הנביאה אל תור המעיל הקטור שעשה לו, וכל זה חדר ונסגף אל תוך המעיל והפך הוא עצמו למקור שופע הנה חסד, וז'יון שנחטף בו שמואל נכנסה בו אהבת ישראל ואהבת הקב"ה עד איו קץ, ויחד עם המעיל גדל וד' עמו, והי' ניסבג כל עיירות ישראל להביא להם את דבר ד', ולכלל אותם בדרך הישר, והכל נמדה אהבת ישראל שהיתה בו, וע"י מדה זו זכה שהשרה עליו שכונה, על כן לא נפרד שמואל מן המעיל הקטור לעולם, ומשום זה נעשה לו נס שגדל המעיל עמו ולא בלה.

10

והי' דין שאר ומי  
"שכיבון בתויב" יהיו הנשים נביאות קטורן לטור לבניהן והיו  
נישרון אהרן הקב"ה טעלה עליהן באילו הן טובבין אותן. אך רחומה  
הרי היא דו' מקורר לון למה הבטמן בוכהו ובמיהרה יאן טו"י  
עבירה המור" יש באן טבריהן מן הרמור' ומקנתרן בקל'.

יולתה סאל סאל סאל

11

יתנו רבנו: ארבע צווחות צווחה צווחה ראשונה:  
צאו מקצו בני עלי שטימאו היכל ה'.

2100 25

9

שיתן מניו ו' א' ממנה י' ב' ב' ע' ע' ט' ט'

כ"ב האלה בני עלי הלא איש לא  
טעה - פהם כחול דכ"ב אהר  
יסבטן לא טעלו לאלה טבוס קדשים  
היו כדכ"ב (מחול א ב) בטור  
יקימון החלב וגו' :  
מעבירם כתיב - היום שלט  
מלקטל כתיב עליו  
טבחו בנס (משיבים) וכן חילט  
בירושלמי כחשוקיאל בטל היראה  
לרעבים טה מלמד טזו מלכות  
יכאם חמט ב טה אהר מר טו כ  
כחיו יסבל סכרס שלט כתיב ב'  
טנה (טעם ט) : כ' מ' ט  
ט לעפס למחיה - טלני אר' יונק  
לאחר טעס לא טעל :

ותהר ותלד שלושה בנים ושתי בנות הרי חמשה ואנו מוצאים שאמרה בשירתה שילדה שבעה שנאמר שבעים בלחם נשכרו (טס ז' ה). מהו נשכרו. נשתכרו נא) (ודניעין) (ור ע ביס) [חר לו (טס) מן (רעניים) [רעבונם] ננ). ע' ד ע ק ר ה י ל ד ה ש ב ע ה (טס) זו חנה. ור בת בניס א ו ט ל ל ה (טס) זו פנינה. ואם חמשה ילדה היאך אומרת ילדה שבעה. רבי יהודה ורבי נחמיה ורבינין, רבי יהודה אומר חמשה ילדה אלא ששמואל שקול כנגד משה ואהרן שנאמר משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו וגו' (מל'ס י"ט ו) ננו. רבי נחמיה אומר חמשה ילדה [אלא] שראתה שני בניו של שמואל והי' שם בנו הבכור יואל ושם משנהו אביה (שמואל ל' ט' ז') ובני בנים כננים. לכך עד עקרה ילדה ישבעה. (ויבנין אמרין חמשה ילדה) נד).

יולדת בן אחד ופנינה קוברת שני בנים. ילדה חנה ארבעה ופנינה קוברת שמונה. והיתה הנה מעוברת בן המישי. ונתיראה פנינה שלא תקבור שני בניה שנישתיירו לה. מה עשתה פנינה. הלכה ובקשה מן חנה. אמרה לה בכקשה סמך נענית לך. יודעת אני שחמאתי לך אלא וותר לי כדי שיהיו שני בני שנישתיירו לך. באותה השעה נתפללה חנה לפני הקדוש ברוך הוא. אמרה לפניו וותר לה את שני בניה שיחיו. אמר לה הקדוש ברוך הוא הייך שהיו ראויים למות אלא הואיל שנתפללת עליהם שיחיו לשמך אני קווא אותם. לפיכך הוא אומר עד עקרה ילדה שבעה שנתחשבו לה שני בנים של פנינה ט) :

ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'

12

\*אמר ר' שמיאל בר שמי' א"ר יונתן כל האומר בניעלי רמא. ט אלא טועה שנאמר איש שני בני עלי (עם איון ברות האלהים) רפני ופנחס כהנים לה/ סבר לה כרוב ראבר רב פנחס לא רמא מקיש חפני, פנחס מה פנחס לא רמא אף רפני לא רמא אלא מה אני בקים אשר ישכבון את הנשים מרות ששהו את קנינהן שלא תלבו אצל בעליהן בעלה עליהן החתוב כאלו שכבסו נופא אבר רב פנחס לא רמא שנאמר יואהיה בן ארומטוב ארז אי כבוד בן פנחס עלי כהני' ה' וגו' אפשר רמא בא לרו והכתיב מייחה והלא כבר נאמר סיכרת ה' לאיש טבס אשר עישהו ע'ר ועונה באהלי יעקב ובניש מנה לה' צבאות א"ם ישראל הוא לא ידעה לו ע'ר בתכבוים ולא עונה בתלמידים ואם כהן הוא לא ידעה לו בן בניש מנה אלא לאי שבעי מנה פנחס לא רמא אלא הא כתיב אישך ישכבון \*וישכבון בתויב והכתיב אל בני כי לא מוכה השמועה א"ר נרמן בר יצחק בני בתויב והכתיב כהכרבים א"ר הונא בריה דרב יודישע מעבירם כתיב והכתיב בני בליעל ברוך שהיה לו לפנחס לכוחה לחפני ולא מורה מעלה עליו החתוב כאלו רמא א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל האומר בני

כל האמה גנ  
עלי המתי-עלמה הם איש לא טע  
ומיח' כתיב קדשים חטאי : ידבר  
רבי : לקח כדמקשה פנחס לא טעל  
וילוף לה מקרה ור' יונתן יקח לה  
לחשני מהו קרה המקוש חפני  
לפנחס : שטו לה קנינה - טבי  
חפנין לקריב טס קרין אלה  
ב'קשו כדקדוש (מחול א ב) טס טעס  
יקימון חל' טלב וגו' וכפטיז וכה  
חוללה כליה מתקין אהר לביה  
לקריב את קנינהן וכן היו חפני  
מלקריבים והטסי' לה היו יטינן  
למקור עינים טקדוטי והיו שרית  
טס ואלה היו חמרות אל טעליק ט'  
טלא קרין קרין והיו עטרות  
לקדשים ולנסם לטרה לפיך חפני  
עליהם כלי' טטס טזו חפני  
אתרן מפרס ורבי' : פנה לא חפני  
היטת ליה חפש יסבטן את חפני  
היו אלה חפני לטרו : ולחיה ט'  
לחשוב וגו' כתיב ה' : כ' : ט'  
לחפוד ה' טח טו לפנח ומקדי טיו  
טס חפס ה' חיו : חפס כ' חפס  
לרו והכתיב מייחסי - לפנח ואת ב'  
כט מייחסו אחיו והכתיב בני ענדנה  
ה' לוי' וגו' ויהי  
קרה טכ' על הנכתת ועל הנה  
ש' חפשי מדדשיקן ליה בטל ק'  
הנשכרין ידכתיב לעל מניה ט' מל'  
יסדה קר' ה' אהר אב' ועכ' ט'  
ט' ואל טכ' ודשיקן ט' מל' יסדה קר'  
ט' ואל טכ' ודשיקן ט' מל' יסדה קר'  
ט' ואל טכ' ודשיקן ט' מל' יסדה קר'  
ט' ואל טכ' ודשיקן ט' מל' יסדה קר'  
ט' ואל טכ' ודשיקן ט' מל' יסדה קר'

ט'ט'ט'ט'ט'ט'ט'ט'ט'ט'ט'